

SERIJAL NOĆNA ŠKOLA

Noćna škola

Noćna škola – Nasleđe

Noćna škola – Rascep

Noćna škola – Odbrana

Noćna škola – Završnica

K. Dž. Doerti

NOĆNA škola

ZAVRŠNICA

Prevela
Aleksandra Čabraja

■ Laguna ■

Naslov originala

C. J. Daugherty

NIGHT SCHOOL: ENDGAME

Copyright © 2015 by Christi Daugherty

Translation copyright © 2016 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Za Džeka
Uvek*

Ako dovoljno dugo sediš pored reke,
videćeš kako pluta telo tvog neprijatelja.

– *Japanska poslovice*

PRVO POGLAVLJE

Crni lendroveri su tutnjali mračnim londonskim ulicama. Ne zaustavljajući se ni zbog čega i ni zbog koga, jurili su krcatom metropolom prolazeći kroz crvena svetla i sekući raskrsnice.

Sama na zadnjem sedištu jednog od njih, Eli Šeridan je zurila kroz prozor mada zapravo ništa nije videla. Oči joj behu crvene i natekle od plača.

Nije mogla prestati da misli na Kartera, samog na mračnoj ulici, sa dignutim pesnicama. Okruženog sa svih strana Nataniyelovim stražarima.

Pobegao je, uveravala je sebe po hiljaditi put. *Nekako. Pobegao je.*

Ali u dubini duše je znala da to nije istina.

Sada je sve delovalo logično. Džeri Kol joj je kazao da sa sobom povede nekoga kome veruje. A sada je znala zašto je to rekao.

Povedi nekog kome veruješ, da bi Natanijel mogao da ti ga ukrade.

Povedi nekog kome veruješ, da bi Natanijel mogao da ga ubije. Kao što je ubio Džo.

Bezuspješno cimajući ručku za otvaranje vrata koja nika-ko nije popuštala, Eli priguši jecaj. Nije mogla da izađe iz auta. Nije mogla da mu se vrati. Vrata su bila zaključana preko centralne brave.

Ovaj auto je tamnica.

Pokušavala je da se otima, preklinje, plače... muškarci na prednjim sedištima se na to nisu obazirali. Imali su naređenje da je vrata u *Simeriju*. A to su nameravali i da urade.

U Eli se rasplamsao bes. Snažno je udarila pesnicom o vrata.

Vozilo skrenu za ugao uz škripu guma, bacajući Eli u stranu.

Dok je posezala za bezbednosnom ručkom, čuvar na suvozačkom sedištu okrenuo se i pogledao je.

„Stavite pojas, gospođice. Ovo je opasno.“

Presekla ga je pogledom.

Pre pet sati videla sam svoju baku kako umire, došlo joj je da mu kaže. A ti mi kažeš da je ovo opasno?

Kada se Eli setila Lusinde, sve što se te noći dogodilo kao da joj se odjednom sručilo na glavu. U ustima je osetila gorak ukus žuči. Nagonski se zaletela ka prozoru, ali je i on bio zaključan.

„Povratiću“, promrmljala je.

Vozač je nešto rekao šoferu. Prozor se otvorio s tihim, mehaničkim štopotom.

Svež vazduh je ispunio kola.

Eli gurnu glavu kroz prozor i duboko udahnu. Vetar joj je zamrsio kosu, noseći je na sve strane.

Sad kad je smela da povrati, činilo se da joj više nije tako muka. Ipak, ostala je nepomična, naslanjajući oznojeno čelo na hladan metal prozorskog okvira i duboko i ravnomerno udisala.

U vazduhu se osećao gradski miris betona i izduvnih gasova. Eli je razmišljala o tome da se provuče kroz prozor i iskoči iz auta, ali su se kretali prebrzo da bi mogla da bude sigurna kako bi to preživela.

Bila je mrtva umorna. Celo telo ju je bolelo. Glava ju je još pekla na mestu gde joj je jedan od Natanijelovih batinaša iščupao pramen kose. Krv joj se zgrušavala po licu i vratu, neprijatno je peckajući.

U mislima je, korak po korak, vraćala film o katastrofalnim događajima te noći.

Plan je bio jednostavan. Trebalo je da se sastanu s Natanijelom i da održe mirne pregovore na neutralnom terenu Hampsted hita. Da mu predaju njegovog uhodu, Džerija Kola. Zauzvrat, Natanijel je trebalo da odstupi dovoljno dugo da bi dozvolio čelnicima *Simerije* da se pregrupišu.

Ali onda je Džeri potegao pištolj. A noć se pretvorila u jezivi vrtlog nasilja. Usred tog meteža Lusinda je pala na zemlju, dok joj je krv šikljala iz prostrelne rane.

A Natanijel...

Eli odmahnu glavom, još uvek zbunjena onim što je videla.

Natanijelove oči su bile pune suza. Očajnički je pokušavao da spase njenu baku.

Do tog trenutka Eli je mislila da Natanijel mrzi Lusindu. Ali nikada nije videla nekoga toliko očajnog.

U glavi je još uvek čula njegov ogorčeni glas, kako moli njenu baku: „*Ne ostavljaj me, Lusinda...*“

Gotovo kao da ju je voleo.

Ali ona ga je ostavila. Ostavila ih je sve.

Eli je tek sad shvatila da uopšte nije razumela Natanijela.

Ako nije mrzeo Lusindu, zašto se uopšte borio protiv nje?

Šta on zapravo hoće?

Sklonivši se sa vrata, Eli se nasloni na svetlosmeđe kožno sedište. Čuvar na suvozačkom sedištu se okrenuo i pogledao je.

„Je li ti sad bolje?“

Nemo ga je ošinula pogledom.

Trenutak kasnije, on slegnu ramenima i ponovo se okrete napred.

Prozor pored nje se zatvorio.

Izašavši na auto-put, sasvim pust u ovo doba, pojurili su još brže. Približavali su se izlazu iz grada. Iza njih su blistala svetla Londona. Ispred njih se, obavijena tamom, prostirala unutrašnjost Engleske.

Eli oseti kako joj se srce steže. Sad je već bila veoma daleko od Kartera. Bog zna šta se s njim dogodilo.

Suza joj kliznu niz lice; podigla je ruku da je obriše. Nije ni stigla da to uradi.

Strahovit trzaj izbacio ju je iz ravnoteže. Pre nego što je shvatila šta se dešava, auto se snažno zaneo, bacajući je preko zadnjeg sedišta. Udarila je glavom u prozor tako jako da je ugledala svetlace pred očima.

Propustila je da prikopča sigurnosni pojas.

„Šta se dešava?“ Njen glas kao da je dopirao izdaleka; u glavi joj je zvonilo od udarca.

Niko joj nije odgovorio.

Pridigavši se, Eli je videla kako se vozač bori s volanom. Čuvar je pričao nešto u mikrofon, tihim ali napetim glasom.

Eli se osvrte pokušavajući da shvati šta se desilo, ali vide-la je samo tamu i svetlost farova.

Vozač opsova i okrenu volan. „Prokletstvo. Odakle nailaze?“ Eli se uhvati za bravu na vratima, ali ju je snaga zaokretna opet bacila na vrata tako silovito da je jauknula kroz stegnute zube.

„Šta se dešava?“, upitala je još jednom, ovog puta glasnije. Ne čekajući odgovor, pružila je ruku preko ramena, izvukla pojas i pričvrstila ga, škljocnuvši metalnom bravom.

Zatim se okrenula i pogledala kroz zadnje vetrobransko staklo. Od onoga što je videla zastao joj je dah. Na putu više nisu bila samo četiri vozila.

Bilo ih je deset.

„Jesu li ovo naši?“, upitala je drhtavim glasom.

Niko joj nije odgovorio ni na to pitanje. Ali nisu ni morali. Već je znala odgovor.

Ogromno vozilo nalik na tenk približavalo im se uz bučnu grmljavinu motora. Lendrover je odjednom izgledao mali.

Eli je buljila u čudovišna kola, osećajući kako joj se srce steže. Prozori auta behu zatamnjeni – nije mogla da vidi ko je unutra.

Bez upozorenja, auto je ubrzao i oštro krenuo pravo ka njima.

„Pazite!“, uzviknula je, sklupčavši se.

Tada je vozač naglo okrenuo volan. Lendrover se zaneo udesno, tako snažno da se Eli cela utroba preokrenula.

Izbegli su sudar, ali se auto nekontrolisano zateturao a vozač se borio da ga obuzda. Čvrsto je stezao volan, mišića napetih od napora, dok su gume škripale a auto krivudao, prelazeći iz jedne trake u drugu.

„Šest do sedam vozila, potvrđeno“, govorio je čuvar na suvozačkom mestu u svoj mikrofoni. Stežući bezbednosnu ručku iznad svojih vrata, trudio se da se održi na mestu kada je još jedan masivni auto poleteo ka njima uz besnu grmljavinu motora.

„Konvoj prekinut i razdvojen. Ostala vozila koriste diverzijske taktike... Gledaj *levo!*“

Poslednje dve reči čuvar je doviknuo vozaču, koji je tada ugledao kola kako idu pravo prema njima i u poslednjem trenutnu snažno okrenuo volan. Previše snažno.

Lendrover se mahnito zavrteo. Eli više nije osećala čvrsto tlo pod gumama. Činilo se da su poleteli.

Sve je izgledalo kao u snu. Spoljašnji svet se pretvorio u neodređenu mrlju. Vrteći se u svom plesu smrti, klizili su ka krhkoj ogradi auto-puta.

Eli je zažmurila.

Nataniyel ih je pronašao.

DRUGO POGLAVLJE

Buka u lendroveru je bila zaglušujuća. Vozač i čuvar izvikivali su naređenja jedan drugom. Motor je grmeo. Gume su škripale.

Treštalo je kao da je izbio rat.

Držeći se za bravu, Eli je zagrizla usnu da priguši krik. Ispred nje se vozač, čela oblivenog znojem od napora, borio s volanom. Žile na vratu su mu iskakale dok se upinjao da obuzda vozilo koje se vrtelo kao ludo.

„Zaustavi ga!“, vikao je čuvar. „Zaustavi!“

„Ne mogu...“, odgovarao je vozač stežući zube, „... ne sluša me.“

Reski miris zapaljene gume ispunio je vazduh dok su se približavali ivici puta.

„Udarićemo!“, viknu čuvar.

Lendrover je udario o ogradu s jezivim, tupim zveketom.

Eli preplašeno uzviknu poletevši napred, koliko joj je to dozvoljavao sigurnosni pojas.

Ograda se iskrivila ali nije popustila. Snaga udarca prekinula je okretanje automobila. Vozilo se zanelo ulevo, pa udesno, a onda je vozač konačno uspostavio kontrolu.

„Dobro je“, objavio je, s očiglednim olakšanjem.

Još uvek slušajući kako joj srce bubnja u ušima, Eli se zavalila na sedišta. Ali Natanielovi automobili još uvek su ih okruživali sa svih strana.

Čuvar pokaza ulevo. „Tamo! Idi na onaj izlaz.“

Pogledavši u tom pravcu, Eli vide rampu na izlazu sa auto-puta.

„Idemo“, promrmlja vozač.

Čekao je do poslednjeg trenutka, a zatim okrenuo volan i snažno dao gas. Sišli su sa auto-puta neverovatnom brzinom.

Istežući vrat, Eli je gledala kroz zadnje vetrobransko staklo. Natanielova vozila produžila su dalje putem. Izgubiće dragoceno vreme dok se budu vraćali.

Vozač je svakako pomislio isto, jer je projurio kroz crveno svetlo i prošavši kroz kružni tok skrenuo na mračan seoski put. Eli je uporno gledala iza sebe – ali nije videla farove. Glasno izdahnuvši, okrenula se i pogledala napred.

Put je bio tako uzan i krivudav da nisu mogli da se kreću brzo, ali se vozač snalazio najbolje što je umeo.

Sa suvozačkog sedišta, čuvar mu je prenosio uputstva iz svojih slušalica. „Levo. Desno na sledećem izlazu. Tu. NE! Ovde. Onim putem...“

Neko je očigledno preko satelita pratio njihovu vožnju i usmeravao ih bezbednim putevima. Na Eli je to delovalo neobično utešno. Nisu bili sasvim sami, tu u mraku.

Ubrzo su se izgubili u mreži krivudavih seoskih puteva, jureći preko brežuljaka i naglo skrećući takvom brzinom da je Eli opet osetila mučninu.

„Ovde skreni desno“, reče čuvar vozaču kad su se približili raskrsnici.

Živice sa obe strane puta behu veoma visoke. Vozač je ubrzao i spremio se da skrene. U poslednjem trenutku je, međutim, tako naglo zakočio da svi poleteše napred.

U prvi mah Eli je videla samo zaslepljujuća svetla farova s njihove leve strane. Žmirkajući je pogledala u vozilo. Kad je razaznala obrise, srce joj se steglo.

Bio je to auto nalik na tenk sa auto-puta. Jurio je pravo prema njima.

Prigušeno psujući, vozač dograbi menjač. Krenuli su unazad tako silovito da je motor zabrujao oštro poput sirene.

„Tamo.“ Čuvar, koji beše na trenutak zanemao, pokaza ka stazi što je vodila iza metalne kapije, jedva vidljive u tami.

Eli se usplahiri pogledavši ka putu koji je čuvar pokazao. Beše to puteljak jedva širi od traktorskog, posred kukuruznog polja. Kapija na ulazu bila je zaključana i zatvorena lancem.

Kako ćemo proći kroz to?

Čuvar pruži vozaču naočare čija su stakla imala nekakav zlatasti odsjaj i koje je on bez reči stavio na glavu. Potom je ugasio farove.

Eli zadrža dah. Tama je bila zastrašujuća. Potpuna.

„Čekajte...“, zaustila je, ali pre nego što je uspela išta da izgovori, vozač je ustremio auto u tom pravcu i jurnuli su ka zatvorenoj kapiji s lancem i katancem.

Eli nije bila u stanju da se pomeri. Ni da vrisne. Samo je zurila pravo ispred sebe u tminu.

S metalnom škripom su udarili u kapiju. Lendrover se od siline udarca tako zatresao da je Eli udarila bradom o sopstveno rame. Nešto je zaškripalo po krovu auta pre nego što je sa zveketom palo iza njih.

Potom su pojurili preko polja. Tlo je bilo tako neravno da je Eli, iako vezana pojasom, morala da stegne zube da se ne bi ugrizla za jezik.

Dugo lišće i stabljike kukuruza šibali su prozore poput ruku koje žele da ih se dočepaju.

Vozač i čuvar su začutili; čulo se samo brujanje motora, krckanje tla i škripanje guma.

Odjednom se iza njih ukazaše farovi, obasjavši polje sablasno belom svetlošću.

„Momci...“ Zaustila je Eli i odmah začutila kada je vozač opet ubrzao, oštro skrećući i ostavljajući neasfaltirani drum iza sebe.

Odjednom su opet utonuli u mrak.

Sada se više nisu vozili po putu. Samo su se truckali po neravnoj zemlji, dok su se točkovi vrteli po mekom blatu. Nešto što Eli nije mogla da vidi udaralo im je pod gumama.

Čula je sebe kako ječi.

Činilo joj se da je čitavu večnost poskakivala na glatkom kožnom sedištu, a onda...

„*Tamo.*“

Čuvar upre prstom u noć. Bez ijedne reči, vozač okrete volan.

Lendrover udari u nešto veliko i metalno.

Još jedna kapija, nagađala je Eli.

Komad metala pade na haubu vozila i udari u prednje vetrobransko staklo. Eli se trgnu.

„Super“, promrmlja vozač kada se na staklu pojavila paukova mreža pukotina.

Kao da ga je to što su prilikom udara o kapiju umalo nastradali samo malčice iznerviralo.

Potom nastaviše da se truckaju po polju nakon čega su izbili na uski, kaldrmisani seoski put.

I dalje su s ugašenim farovima jurili kroz mrak.

Sa zadnjeg sedišta Eli nije videla ništa. Okrenula se i pogledala preko ramena.

Nije bilo farova.

Čuvar ponovo poče da prenosi uputstva. Išli su vijugavim putevima uz strma brda i spuštali se u duboke, samotne klisure.

Konačno vozač skide svoje naočare za noćnu vožnju i upali farove.

Čuvar se okrenu i pogleda u Eli, koja se, još uvek nema od užasa, grčevito pribijala uz vrata. Izgledao je sumorno zadovoljan.

„Umakli smo im.“

Dva sata kasnije lendrover je skrenuo na neravni zemljani put što je krivudao među drvećem. Nebo se prelivalo ružičastom i zlatnom svetlošću. Svitalo je.

Eli je naslonila čelo na hladni prozor kad se ispred njih ukazala duga, crna ograda *Simerije*. Napravljena je tako da deluje zastrašujuće – svaka metalna šipka završavala se oštrim vrhom oko tri metra iznad zemlje.

Iza te ograde nalazilo se jedino bezbedno mesto za koje je Eli znala.

Stigla je kući. Ali šta je sa svima ostalima? Poslali su bar dvadeset čuvara i polaznika Noćne škole da se bore protiv Natanijela u Londonu. Nikog od njih već satima nije videla.

Kapija se škripeći otvorila, nakon čega su krenuli dugim putem što je vodio kroz šumu. Oko njih je sve bilo neobično tiho – jedini zvuci behu brujanje motora i krckanje šljunka pod gumama. Međutim, Eli je na zadnjem sedištu i dalje bila napeta, a njenom pogledu ništa nije moglo da promakne.

Oko kilometar i po dalje, stabla koja su rasla duž puta ustupila su mesto mekoj travi a prilazni put se savijao u vidu znaka pitanja ispred ogromne, gotičke školske zgrade, čiji su krov i dimnjaci štrčali visoko ka bledom nebu.

Vozač je ugasio motor. Usledila je zaglušujuća tišina.

Eli pogleda u puste stepenice na ulazu i oseti kako je nešto steže oko srca.

Gde su svi ostali?

Vozač i čuvar su prvi izašli iz kola. Eli je kruto krenula za njima. Svaki mišić ju je boleo.

Šepajući se zaputila ka stepenicama kad se ulazna vrata naglo otvoriše i mala grupa pohrli ka njoj.

„Eli, hvala bogu.“

Tek što je ugledala Rejčelino dobro poznato srcoliko lice, Eli se obrela u njenom naručju.

Čvrsto ju je zagrllila, poželevši da zaplače, ali je shvatila da joj suze ne naviru na oči. Te noći ih je već sve prolila.

„Dobro si“, ponavljala je Eli. „Dobro si.“

Nikol je stajala tik iza Rejčel, sa uredno ušivenom rani-com na bradi.

„Eli! *Dieu merci*.“ U njenim ogromnim smeđim očima ogledalo se olakšanje. „Toliko smo brinuli.“

Stisnuta između njih dve, Eli izađe na svetlo. Rejčel naglo udahnu.

„Povređena si!“ Odmah se okrenula i doviknula ka ulazu: „Eli krvari!“

„Nije to ništa“, reče Eli, ali je niko nije slušao.

„Sklonite se.“ Odgurnuvši devojčice, Izabela le Fanul je prišla Eli. Direktorica je bez oklevanja uhvatila Eli za bradu i nagnula joj lice unazad, okrećući ga ka svetlu što je dopiralo kroz otvorena vrata.

Eli se odjednom priseti da ju je videla kako se, poput der-
viša pomahnitalog od brzine u zanosu, bori s Natanijelovim
čubarima na Hampsted hitu.

Tada se gotovo radovala gledajući je. Sada ju je posmatra-
la ne trepćući i osećala kako u njoj raste plima besa i griže
savesti.

Izabelina svetla talasasta kosa bila je uredno skupljena
pozadi. Na jednom obrazu imala je ljubičastu modricu. Još
uvek je bila u crnoj uniformi Noćne škole.

„Treba da odeš do bolničarke.“ Izabela blago pritisnu
prstima ranu na Elinoj glavi.

To ju je zbolelo, ali se Eli nije trgnula. Morala je da posta-
vi direktorki jedno pitanje i nameravala je da to uradi odmah.

„Gde je Karter?“

Svi začutaše.

U prvi mah Izabela nije odgovorila. A zatim je pustila Eli
i duboko uzdahnula. Izgledala je iscrpljeno; Eli se učinilo da
vidi nove bore urezane na njenom prefinjenom licu.

„Ne znam.“

Tiho izgovorene reči pogodile su Eli poput pesnice pravo
u stomak.

A ona nije oklevala da uzvрати udarac.

„Naterali su me da ga ostavim tamo“, reče ona priguše-
nim i optužujućim tonom. „Na ulici. *Opkoljenog.*“

Direktorka skrenu pogled, a usne joj zadrhtaše.

Eli je nije žalila. Želela je da Izabela pati. To je bila *njena*
krivica. Karter je ostavljen po njenom naređenju.

Nalet besa i bola rasplamsao se u Elinim venama poput
požara. Prišla je direktorki i snažno je gurnula.

Izabela iznenađeno ustuknu i umalo pade. Eli je čula kako
je neko prigušeno kriknuo.

„Vi ste to uradili, Izabela“, reče Eli, dižući glas. „Čuvari su postupali po *vašem* naređenju. Vi ste ga ostavili tamo.“

Izabela diže ruke slabačkim gestom nastojeći da je smiri, ali je Eli opet odgurnu. Pa još jednom.

„Zašto, Izabela? Zašto ste me naterali da ga ostavim tamo? Kako ste mogli?“

Kad god bi je Eli odgurnula, direktorka bi ustuknula za korak. Eli je išla za njom.

„Gde je Karter, Izabela? Je li živ? Da li je Natanijel ubio i njega?“

„Ne znam“, ponovi Izabela, sada već šapatom. Njene zlatnosmeđe oči caklile su se od neprolivenih suza, ali je Eli, ne obraćajući pažnju na to, ponovo gurnu.

Setila se Kartera kako je ubacuje u crni džip, zatvara vrata za njom i udara pesnicom po autu, viknuvši vozaču: „*Kreći!*“ Plameni sjaj u njegovim očima, kao da je mislio da će poginuti pa ipak bio spreman, čak i voljan, da to učini – urezao joj se u pamćenje poput žiga.

„On je još dečak. Ako umre, to će biti *vaša krivica*, Izabela. *Vaša krivica.*“

Elin glas zadrhta. Pala je na kolena.

Nekoliko trenutaka niko se nije ni pomerio. Zatim je Rejčel prišla Eli i prebacila joj ruku preko ramena.

Podigla ju je na noge.

Nikol ih je obe zagrlila, držeći ih čvrsto u naručju.

Eli se nikad nije osećala tako bespomoćno. Nije želela više nikog nikada da povredi.

Želela je samo da Karter preživi.